BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET GERECHT
9 juli 1999 *

In zaak T-9/99 R,

HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH & Co. KG, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Rosenheim (Duitsland),

HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH, Verwaltungsgesellschaft, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Rosenheim,

Isoplus Fernwärmetechnik Vertriebsgesellschaft mbH, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Rosenheim,

Isoplus Fernwärmetechnik Gesellschaft mbH, vennootschap naar Oostenrijks recht, gevestigd te Hohenberg (Oostenrijk),

Isoplus Fernwärmetechnik GmbH, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Sondershausen (Duitsland),

* Procestaal: Duits.

vertegenwoordigd door P. Krömer en F. Nusterer, advocaten te Sankt Pölten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij A. May, advocaat aldaar, Grand-Rue 31,

verzoeksters,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door E. Gippini Fournier en W. Mölls, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging dan wel schorsing van de executie van de artikelen 3, sub d, en 4 van beschikking 1999/60/EG van de Commissie van 21 oktober 1998 inzake een procedure op grond van artikel 85 van het EG-Verdrag (IV/35.691/E-4 — Kartel voor voorgeïsoleerde buizen) (PB 1999, L 24, blz. 1), zoals gerectificeerd bij een beschikking van 6 november 1998, voor zover verzoeksters bij die bepalingen een geldboete is opgelegd die binnen drie maanden te rekenen vanaf de kennisgeving van de beschikking moet worden betaald,

geeft

DE PRESIDENT VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

de navolgende

Beschikking

De feiten en het procesverloop

1 Verzoeksters zijn vijf Duitse en Oostenrijkse vennootschappen die voorgeïsoleerde buizen fabriceren, die voornamelijk in afstandverwarmingssystemen worden gebruikt.

2 Op 13 november 1998 werd aan verzoeksters betekend beschikking 1999/60/EG van de Commissie van 21 oktober 1998 inzake een procedure op grond van artikel 85 van het EG-Verdrag (IV/35.691/E-4 — Kartel voor voorgeïsoleerde buizen) (PB 1999, L 24, blz. 1), zoals gerectificeerd bij een beschikking van 6 november 1998 (hierna: „beschikking 1999/60"). Bij die betekening werd gepreciseerd, dat zo verzoeksters beroep bij het Gerecht zouden instellen, de Commissie, zolang de zaak aanhangig was, niet tot inning van de geldboete zou overgaan, mits rente over de schuldvordering zou worden betaald vanaf de dag waarop de termijn voor betaling verstreek, en er uiterlijk op die dag een voor de Commissie acceptabele bankgarantie zou worden gesteld voor de hoofdsom en de verschuldigde rente en verhogingen.

3 Beschikking 1999/60 is aan verzoeksters betekend in hun hoedanigheid van leden van de „Henss/Isoplus-groep". In artikel 1 wordt verzoeksters met name

verweten, in de periode van oktober 1991 tot ten minste maart of april 1996 inbreuk te hebben gemaakt op artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG). Deswegen wordt bij artikel 3, sub d, de Henss/Isoplus-groep een geldboete van 4 950 000 euro opgelegd, waarvoor gezamenlijk en hoofdelijk aansprakelijk zijn de vijf verzoekende ondernemingen, alsmede Isoplus Fernwärmetechnik GmbH — stille Gesellschaft. Partijen zijn evenwel overeengekomen laatstgenoemde vennootschap buiten de zaak te houden.

4 Blijkens de toelichtingen van verzoeksters ter terechtzitting hebben zij allen banden met de heer Henss. Die banden worden door hen als volgt beschreven:

— eerste verzoekster, HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH & Co. KG, Rosenheim (Duitsland) (hierna: „HFB KG"): Henss bezit de meerderheid van de aandelen van de onderneming; hij is meerderheidscommanditaris;

— tweede verzoekster, HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH, Verwaltungsgesellschaft, Rosenheim (hierna: „HFB Holding"): Henss bezit de meerderheid van de aandelen van de onderneming;

— derde verzoekster, Isoplus Fernwärmetechnik Vertriebsgesellschaft mbH, Rosenheim (hierna: „Isoplus — Rosenheim"): is voor 100 % eigendom van HFB KG; indirect is Henss dus de eigenaar;

— vierde verzoekster, Isoplus Fernwärmetechnik Gesellschaft mbH, Hohenberg (Oostenrijk) (hierna: „Isoplus — Hohenberg"): Henss is meerderheidsaandeelhouder;

— vijfde verzoekster, Isoplus Fernwärmetechnik GmbH, Sondershausen (Duitsland) (hierna: „Isoplus — Sondershausen"): behoorde, op het tijdstip van vaststelling van beschikking 1999/60, voor een derde aan de eerste verzoekster, voor een derde aan een vennootschap die zelf voor 100 % in handen is van Henss, en voor een derde aan een derde familie. Na 6 november 1998 is het aandeel van Henss in het kapitaal van Isoplus — Sondershausen nog groter geworden.

5 Bij verzoekschrift, op 18 januari 1999 neergelegd ter griffie van het Gerecht, hebben verzoeksters beroep tot nietigverklaring van beschikking 1999/60 ingesteld.

6 Op 5 februari 1999, dus binnen de termijn van drie maanden bedoeld in artikel 4 van beschikking 1999/60, hebben Isoplus — Rosenheim, Isoplus — Hohenberg en Isoplus — Sondershausen elk 770 000 euro (tezamen dus 2 310 000 euro) overgemaakt naar de rekening van de Commissie als gedeeltelijke betaling van de geldboete. Het door verzoeksters nog verschuldigde gedeelte van de boete bedraagt dus 2 640 000 euro, exclusief rente.

7 Bij op 10 februari 1999 ter griffie van het Gerecht neergelegde afzonderlijke akte hebben verzoeksters krachtens artikel 185 EG-Verdrag (thans artikel 242 EG)

verzocht om opschorting van de tenuitvoerlegging van de artikelen 3, sub d, en 4 van beschikking 1999/60 tot de uitspraak van het eindarrest in de hoofdzaak, en krachtens artikel 192, vierde alinea, eerste volzin, EG-Verdrag (thans artikel 256, vierde alinea, eerste volzin, EG) om schorsing van de executie van genoemde bepalingen tot de uitspraak van het eindarrest in de hoofdzaak, met verwijzing van de Commissie in de kosten.

8 De Commissie heeft op 21 februari 1999 opmerkingen over het verzoek in kort geding ingediend.

9 Partijen zijn op 22 maart 1999 in hun mondelinge toelichtingen gehoord. Op verzoek van verzoeksters is tevens de heer Reimnitz, accountant, gehoord. Aan het eind van die terechtzitting heeft de rechter in kort geding, met instemming van de partijen, hun een termijn, eindigend op 1 mei 1999, gesteld voor onderhandelingen om tot een minnelijke regeling te komen.

10 Op 30 april 1999 hebben verzoeksters schriftelijke opmerkingen over die onderhandelingen ingediend en een beperking van het verzoek in kort geding voorgesteld. Volgens die opmerkingen was een minnelijke regeling niet mogelijk gebleken. Verzoeksters deden hun opmerkingen vergezeld gaan van nieuwe bijlagen over het tussen partijen besprokene, en van documenten waaruit blijkt dat hun pogingen om een bankgarantie te verkrijgen, waren mislukt. In diezelfde opmerkingen verzoeken zij het Gerecht:

a) overeenkomstig artikel 185, tweede volzin, van het Verdrag, de tenuitvoerlegging van de artikelen 3, sub d, en 4 van beschikking 1999/60 op te

schorten tot 15 december 2000, doch uiterlijk tot de uitspraak van het eindarrest in de hoofdzaak, op voorwaarde dat binnen vier weken na de uitspraak op het onderhavige verzoek een bankgarantie tot een bedrag van 1 500 000 euro plus rente vanaf 14 februari 1999, zijnde een gedeelte van de geldboete, ten gunste van de Commissie wordt gesteld en dat voor 15 december 1999 een bedrag van 350 000 euro aan de Commissie wordt overgemaakt;

b) overeenkomstig artikel 192, vierde alinea, eerste volzin, van het Verdrag, de executie van genoemde bepalingen van de beschikking te schorsen tot 15 december 2000, doch uiterlijk tot de uitspraak van het eindarrest in de hoofdzaak, op voorwaarde dat binnen vier weken na de uitspraak op het krachtens artikel 185, tweede volzin, van het Verdrag gedane verzoek een bankgarantie tot een bedrag van 1 500 000 euro plus rente vanaf 14 februari 1999, zijnde een gedeelte van de geldboete, ten gunste van de Commissie wordt gesteld en dat voor 15 december 1999 een bedrag van 350 000 euro aan de Commissie wordt overgemaakt;

c) de Commissie in de kosten te verwijzen.

11 Op 3 mei 1999 heeft de Commissie opmerkingen over de tussen partijen gevoerde onderhandelingen ingediend.

In rechte

12 Ingevolge de artikelen 185 van het Verdrag en 186 EG-Verdrag (thans artikel 243 EG) juncto artikel 4 van besluit 88/591/EGKS, EEG, Euratom van de Raad van 24 oktober 1988 tot instelling van een Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (PB L 319, blz. 1), zoals gewijzigd bij besluit 93/350/Euratom, EGKS, EEG van de Raad van 8 juni 1993 (PB L 144, blz. 21), kan het Gerecht, indien het van oordeel is dat de omstandigheden dat vereisen, opschorting van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling of andere noodzakelijke voorlopige maatregelen gelasten.

13 Volgens artikel 104, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht moeten verzoeken om voorlopige maatregelen een duidelijke omschrijving bevatten van de omstandigheden waaruit het spoedeisend karakter van het verzoek blijkt, alsmede de middelen feitelijk en rechtens op grond waarvan de maatregel waartoe wordt geconcludeerd, aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomt (fumus boni juris). Deze voorwaarden zijn cumulatief, zodat wanneer aan één ervan niet wordt voldaan, het verzoek tot opschorting van tenuitvoerlegging moet worden afgewezen (beschikking president Gerecht van 15 juli 1998, Prayon-Rupel/Commissie, T-73/98 R, Jurispr. blz. II-2769, punt 25). Voorts dient de rechter in kort geding de betrokken belangen af te wegen (beschikking Hof van 12 juli 1996, Verenigd Koninkrijk/Commissie, C-180/96 R, Jurispr. blz. I-3903, punt 44).

14 Alvorens op het onderhavige verzoek in kort geding kan worden beslist, dient het voorwerp van de procedure nauwkeurig te worden omschreven. Immers, verzoeksters concluderen enerzijds tot opschorting van de tenuitvoerlegging van beschikking 1999/60 voor zover hun bij artikel 3, sub d, daarvan een geldboete is

opgelegd, waarvan nog 2 640 000 euro moet worden voldaan, en anderzijds tot schorsing van de executie van die beschikking.

15 In haar brief van 12 november 1998, waarmee de beschikking is betekend, heeft de Commissie evenwel gepreciseerd, dat ingeval verzoeksters bij het Gerecht in beroep zouden gaan, zij niet tot inning van de geldboete zou overgaan zolang de zaak bij het Gerecht aanhangig was, mits over de schuldvordering rente zou worden betaald vanaf de dag waarop de betalingstermijn verstreek, en er uiterlijk op die dag een voor de Commissie acceptabele bankgarantie zou worden gesteld voor de hoofdsom en de verschuldigde rente en verhogingen.

16 Het verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging van de beschikking kan derhalve geen ander nuttig doel hebben dan bevrijding van de verplichting een bankgarantie te stellen als voorwaarde voor het uitstel van de inning van het nog verschuldigde gedeelte van de bij beschikking 1999/60 opgelegde geldboete.

17 Volgens vaste rechtspraak kan slechts onder buitengewone omstandigheden in een dergelijk verzoek worden bewilligd (zie, met name, beschikkingen president Hof van 6 mei 1982, AEG/Commissie, 107/82 R, Jurispr. blz. 1549, punt 6, en 15 maart 1983, Ferriere di Roè Volciano/Commissie, 234/82 R, Jurispr. blz. 725, punten 2 en 8, en beschikking president Gerecht van 21 december 1994, Laakmann Karton/Commissie, T-301/94 R, Jurispr. blz. II-1279, punt 22).

18 Voorts is het verzoek tot schorsing van de executie van beschikking 1999/60 zonder voorwerp. In haar opmerkingen heeft de Commissie erop gewezen — en op dit punt is zij door verzoekster niet weersproken —, dat zij geen enkele maatregel op basis van artikel 192 van het Verdrag heeft getroffen. Bovendien lijkt het redelijk om aan te nemen dat, in omstandigheden als die van het onderhavige geval, een verzoek tot schorsing van de executie van een beschikking de opschorting van de tenuitvoerlegging ervan impliceert, in die zin, dat door deze opschorting voorlopig tevens de executie moet worden verhinderd.

Argumenten van partijen

19 Verzoeksters menen, dat hun beroep tot nietigverklaring in de hoofdzaak ontvankelijk en gegrond is. Voor het wezenlijke verwijzend naar hun middelen en argumenten in de hoofdzaak, voeren zij daartoe zes hoofdargumenten aan. In de eerste plaats zijn HFB KG en HFB Holding tijdens de administratieve procedure niet gehoord en hebben zij de mededeling van de punten van bezwaar niet ontvangen, hetgeen schending van de rechten van de verdediging oplevert. In de tweede plaats zijn die twee verzoeksters juridisch eerst in 1997 ontstaan en zijn zij geen opvolgsters van de ondernemingen die de bij beschikking 1999/60 bestrafte inbreuken hebben begaan, zodat zij de mededingingsvoorschriften niet geschonden kunnen hebben. In de derde plaats verwijten alle verzoeksters de Commissie, de beschikking tot de Henss/Isoplus-groep te hebben gericht, terwijl deze geen partij kan zijn bij de administratieve of de contentieuze procedure. In de vierde plaats betogen zij, dat de door de Commissie onder de aanduiding „Henss/Isoplus" samengevatte vennootschappen geen „feitelijke groep" vormen. In de vijfde plaats ontkennen verzoeksters hun betrokkenheid bij de door de Commissie beweerdelijk bewezen, vóór 1994 gepleegde inbreuken. In de zesde plaats ten slotte beklagen zij zich over de onevenredig hoge geldboete, vergeleken met die

welke is opgelegd aan de andere door beschikking 1999/60 getroffen producenten van voorgeïsoleerde buizen.

20 Verzoeksters stellen tevens, dat de gevraagde voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de ernstige en onherstelbare schade te voorkomen die zij zouden lijden door de verplichting bij het verstrijken van de betalingstermijn het nog verschuldigde restbedrag van 2 640 000 euro, exclusief rente, te betalen. Indien die maatregelen niet werden toegestaan, zou hun bestaan in gevaar komen, daar zij dan, bij gebreke aan liquide middelen, gedwongen zouden zijn bij de bevoegde nationale rechter een verzoek tot opening van de faillissementsprocedure in te dienen, met als mogelijk gevolg de sluiting en liquidatie van hun ondernemingen.

21 Verzoeksters wijzen er daarbij op, dat door de overschrijving van 2 310 000 euro als gedeeltelijke betaling van de geldboete hun liquide middelen zijn uitgeput. Als gevolg van hun slechte financiële situatie zijn zij evenmin in staat de Commissie een bankgarantie voor het restbedrag te verstrekken. Zij kunnen immers de banken noch de door dezen verlangde zekerheden bieden om een bankgarantie voor het restbedrag te verkrijgen, noch de daaraan verbonden kosten betalen.

22 De Commissie acht geen van de zes argumenten van verzoeksters gegrond en meent, dat verzoeksters niet kunnen stellen, dat er in casu bijzondere omstandigheden bestaan die een opschorting van de verplichting een bankgarantie te stellen, zouden kunnen rechtvaardigen.

23 De Commissie merkt nog op, dat bij de vraag of aan de voorwaarde inzake spoedeisendheid is voldaan, rekening moet worden gehouden met de mogelijkheden van de vennoten om de vennootschap bij het stellen van een bankgarantie te helpen (zie, in die zin, beschikking president Gerecht van 21 december 1994, Buchmann/Commissie, T-295/94 R, Jurispr. blz. II-1265, punt 26). Dit geldt met name voor de mogelijkheid de door de bank eventueel verlangde zekerheden te bieden. Daarover hebben verzoeksters geen enkele concrete informatie, laat staan bewijs verstrekt.

24 Voor het overige stelt de Commissie vast, dat verzoeksters geen inlichtingen of bewijs hebben verstrekt om hun overlevingskansen serieus te kunnen beoordelen en de gevolgen van nieuwe leningen voor de reeds bestaande schuldenlast te kunnen bepalen.

Beoordeling door de rechter in kort geding

25 Vooraf zij eraan herinnerd, dat, volgens vaste rechtspraak, de rechter in kort geding in het kader van het algemene onderzoek van een verzoek om opschorting van tenuitvoerlegging en om voorlopige maatregelen over een ruime beoordelingsvrijheid beschikt en, met inachtneming van de bijzonderheden van de zaak, vrij kan bepalen, hoe en in welke volgorde de diverse voorwaarden moeten worden onderzocht, aangezien geen enkele regel van gemeenschapsrecht hem een vooraf vastgesteld onderzoeksschema ter beoordeling van de noodzaak van een voorlopige beslissing voorschrijft [beschikking president Hof van 17 december 1998, Emesa Sugar/Commissie, C-364/98 P(R), Jurispr. blz. I-8815, punt 44].

26 Vastgesteld moet worden dat de middelen van verzoeksters, en inzonderheid het middel waarmee zij betwisten dat de betrokkenheid van de Henss/Isoplus-groep

bij de vóór oktober 1994 gepleegde inbreuken bewezen is, voorshands niet elke grondslag lijken te ontberen en het verdienen, grondig te worden onderzocht. Een dergelijk onderzoek met betrekking tot de feiten en het recht past echter niet in het kader van dit kort geding.

27 Mitsdien moet worden geconcludeerd, dat aanvankelijk lijkt te zijn voldaan aan de voorwaarde inzake de fumus boni juris (beschikking president Gerecht van 17 februari 1995, Cascades/Commissie, T-308/94 R, Jurispr. blz. II-265, punten 49 en 50).

28 Wat de voorwaarde van spoedeisendheid betreft, is het vaste rechtspraak, dat een verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging van een boetebepaling van een beschikking slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden ingewilligd. Dit betekent, dat ter beoordeling van de spoedeisendheid van de gevraagde voorlopige maatregel moet worden nagegaan, of tenuitvoerlegging van de bestreden handeling vóór de beslissing ten gronde voor de verzoekende partij ernstige en onherstelbare schade kan meebrengen, die ook niet goedgemaakt zou kunnen worden wanneer de bestreden beschikking door het Gerecht nietig werd verklaard. Hoe dan ook dient de verzoekende partij te bewijzen, dat zij de afloop van de procedure in de hoofdzaak niet kan afwachten zonder een dergelijke schade te lijden. Een beslissing tot opschorting onderstelt bovendien, dat bij afweging van de betrokken belangen de balans doorslaat ten gunste van het toestaan van die maatregel (beschikking president Gerecht van 11 augustus 1995, Tsimenta Chalkidos/Commissie, T-104/95 R, Jurispr. blz. II-2235, punt 19).

29 Verder is het volgens de rechtspraak niet noodzakelijk, dat de onmiddellijke dreiging van schade met volstrekte zekerheid wordt aangetoond. In het bijzonder wanneer het intreden van de schade van een aantal factoren afhangt, is het voldoende dat zij met een voldoende mate van waarschijnlijkheid valt te voorzien

[beschikking president Hof van 19 juli 1995, Commissie/Atlantic Container Line e.a., C-149/95 P(R), Jurispr. blz. I-2165, punt 38].

30 Ten bewijze van de onmiddellijke dreiging van ernstige en onherstelbare schade hebben verzoeksters jaarrekeningen overgelegd, alsmede een summiere expertise betreffende de stand van hun liquide middelen en andere informaties van bankinstellingen. Ter terechtzitting heeft de heer Reimnitz, accountant en auteur van de expertise, evenwel gepreciseerd dat hij de rekeningen over 1998 niet had gecontroleerd.

31 Hoewel uit de door verzoeksters overgelegde jaarrekeningen lijkt te volgen, dat zij per 31 december 1998 niet over voldoende liquiditeiten beschikten om het saldo van de geldboete te voldoen — volgens die rekeningen bestond er integendeel een kasgeldtekort van 15 525 000 DM —, waren drie hunner op 5 februari 1999 niettemin in staat 2 310 000 euro over te schrijven — welke overschrijving overigens niet uit de overgelegde cijfers blijkt —, hetgeen zou kunnen bewijzen, dat achter die cijfers omvangrijke reserves schuilgaan, althans dat er op dit punt een reële onzekerheid bestaat.

32 Voorts hebben verzoeksters ter terechtzitting toegegeven, dat hun „liquiditeiten op lange termijn" — dat wil zeggen meer dan een jaar — in de summiere

expertise buiten beschouwing zijn gelaten. Dienaangaande heeft de heer Reimnitz opgemerkt, dat het erom ging, vast te stellen of de overleving van de onderneming op lange termijn mogelijk was en of die hypothese niet door de cijfers werd weerlegd, zodat de „liquiditeiten op korte termijn" niet als enige in aanmerking moesten worden genomen.

33 Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld, dat aan de door verzoeksters overgelegde niet geverifieerde cijfers geen enkele conclusie kan worden verbonden.

34 Reimnitz heeft er voorts op gewezen, dat het enkele feit dat de vennoten of de bestuurders van een vennootschap in bepaalde situaties naar Duits recht verplicht zijn een verzoek tot opening van een faillissementsprocedure in te dienen, niet betekent dat dat verzoek moet worden ingewilligd. Liquiditeitsproblemen behoeven niet per se tot vereffening van de onderneming te leiden en, samenhangend daarmee, tot verlies van arbeidsplaatsen. Verzoeksters hebben bevestigd, dat er niet slechts naar Duits recht, doch ook naar Oostenrijks recht een alternatief voor het faillissement bestaat. Zo kan een onderneming, wanneer zij insolvabel is, onder toezicht van de bevoegde nationale rechter een akkoord met haar schuldeisers sluiten, in het kader waarvan de schulden worden aangezuiverd.

35 Op de aan de summiere expertise gehechte geconsolideerde jaarrekening van de groep per 31 december 1998, komt onder het passief een post „andere schulden" voor tot een bedrag van 5 300 000 DM, welke schulden als kortetermijnschulden worden beschouwd. Volgens verklaringen van verzoeksters ter terechtzitting gaat het om compensatie van rekeningen tussen de groepsvennootschappen en de eigenaar tot een aanzienlijk bedrag. Verder hebben verzoeksters niet precies aangegeven, wie daarbij de crediteur is. Er bestaat derhalve onzekerheid over de vraag, in hoeverre de heer Henss, de directe of indirecte hoofdeigenaar van de vijf ondernemingen, hun crediteur is.

36 Daarenboven hebben verzoeksters geen poging gedaan te bewijzen dat de heer Henss, als directe of indirecte hoofdeigenaar van de vijf ondernemingen, hun geen hulp kan bieden met het oog op het stellen van een bankgarantie. Door de op 30 april 1999 voorgestelde beperking van het verzoek in kort geding hebben verzoeksters immers doen blijken, dat de heer Henss, tezamen met zijn echtgenote en twee andere vennoten, nog steeds over voldoende middelen beschikt om via HFB KG en HFB Holding een bankgarantie voor een bedrag van 1 500 000 euro te bezorgen. Zoals ook in de rechtspraak erkend, lijkt het in zoverre passend rekening te houden met eventuele mogelijkheden van de vennoten om de vennootschap hulp te bieden met het oog op het stellen van een bankgarantie (beschikking Buchmann/Commissie, reeds aangehaald, punt 26).

37 Overigens hebben verzoeksters niet aangetoond, dat het onmogelijk is een bankgarantie voor het restbedrag van de geldboete te verkrijgen. Enkel Isoplus — Rosenheim en Isoplus — Hohenberg hebben verklaringen van kredietinstellingen met de weigering een dergelijke garantie te verlenen, overgelegd. Die twee verzoeksters hebben zich bovendien enkel gewend tot de drie banken waarmee zij gewoonlijk werkten. Verzoeksters hebben het niet nodig geacht dergelijke verklaringen voor de drie andere verzoeksters over te leggen, hoewel Isoplus — Sondershausen op 5 februari 1999 in staat was 770 000 euro aan de Commissie over te maken en HFB KG en HFB Holding volgens hun jaarrekening van 31 december 1998 nog over liquide middelen beschikken.

38 Gelet op het voorgaande hebben verzoeksters dus niet aangetoond, dat het gevaar van een faillissement of vereffening met een voldoende mate van waarschijnlijkheid voorzienbaar is voor het geval zij een bankgarantie voor het restbedrag van de opgelegde geldboete zouden moeten stellen. Daarbij moet worden beklemtoond, dat het enkele risico dat verzoeksters gedwongen zouden zijn om de

inleiding van een faillissementsprocedure te verzoeken, geen ernstige en onherstelbare schade kan opleveren (zie, in die zin, beschikking Laakmann Karton/Commissie, reeds aangehaald, punt 28), daar het doel van een dergelijke procedure er juist in bestaat, de betrokken ondernemingen te saneren.

39 Uit een en ander volgt, dat verzoeksters niet hebben aangetoond dat de tenuitvoerlegging van beschikking 1999/60, waarvan zij in het kader van de hoofdzaak de nietigverklaring vorderen, hun ernstige en onherstelbare schade zou toebrengen, die ook indien de beschikking door het Gerecht nietig werd verklaard, niet meer zou kunnen worden goedgemaakt.

40 Mitsdien moet het verzoek in kort geding worden afgewezen.

DE PRESIDENT VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

beschikt:

1) Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.

2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Luxemburg, 9 juli 1999.

De griffier

H. Jung

De president

B. Vesterdorf